

Освѣтъ рѣчь тѣ *іазыкъ*, въ насъ Българи тѣ, коіа сама можи да разлѣ единъ узаритьленъ свѣтъ на ново то искусство іазыка, какъ то и выше казахме, ные имаме и другы подобны рѣчы, съхранены въ писменность тѣ и въ говору ни; какъ то н. п. сѣ отрицательни тѣ чястици слова, коихъ употреблѣва самскрытый іазыкъ и кои сички, безъ исключения, ся сѣ съхранили въ нашъ іазыкъ и въ него само можи имъ ся разіасни и узна това отрицательно значение по най-здравомыслени начинъ.

Говоряшти же тукъ исключительно само за нашъ българскы іазыкъ, ные не исключяваме другы тѣ славіанскы названы іазыцы отъ това приѣмшество, само толкова казваме чи тии, взѣвши друго направление, отстрѣнили ся сѣ и отстрѣнѣвѣтъ ся твърдѣ много отъ това първобытно огниште отъ дѣ е истекла първа та зара іазыковъ.

II.

ОТРИЦАТЕЛЬНИ ТѢ ЧЯСТИЦИ СЛОВА, НИХНО ТО НАЧЯЛО И ИСТИННО ТЪЛКУВАНІЕ ОТЪ БЪЛГАРСКИ ІАЗЫКЪ.

Познато е чи сички тѣ мысли и разговори чловѣка сѣ подложени на *положительность* и *отрицательность*, т. е. въ всѣхъ мысль и въ всѣхъ говоръ заключава ся поніатие то *быва* и *не быва*, иначе не можи да бѣди ни мысль, ни разговоръ.

Първи тѣ сътворители іазыка за да изразявѣтъ отрицательны тѣ си мысли, назначили сѣ единъ гласъ най-напрѣдъ, кому послѣ за усиление или по-іасно разіаснение отрицательности, какъ то за множественъ брой, за първо и второ лице и проч., прибавили му изъ начяла и съгласны нѣкои си буквы и станѣлъ, той първы гласъ, слогъ; а послѣ му додавали и другы слокове за допълнение по-іаснаго имъ изразения, какъ то е слѣдовало въ състава и на сички тѣ другы чясти рѣчей, изразяюшти цѣлое слово.

Такива чястици, отрицательность изразяюшти, нахождѣтъ ся въ сички тѣ іазыцы и безъ тѣхъ никой іазыкъ не можи да сѣшествуетъ, ни мысленъ, ни говоренъ, ни писменъ, какъ то и течение то на сички уменъ и вѣштественъ свѣтъ на това начяло е подложено.

Нашый прѣдмѣтъ тукъ е за българскы іазыкъ, т. е. да докажѣме чрѣзъ